

32001L0093

L 316/36

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

1.12.2001

DYREKTYWA KOMISJI 2001/93/WE**z dnia 9 listopada 2001 r.****zmieniająca dyrektywę 91/630/EWG ustanawiającą minimalne normy ochrony świń**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 91/630/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. ustanawiającą minimalne normy ochrony świń⁽¹⁾, w szczególności jej art. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na podstawie art. 6 dyrektywy 91/630/EWG Naukowy Komitet Weterynaryjny dnia 30 września 1997 r. przyjął opinię dotyczącą dobrostanu hodowanych świń.
- (2) Dyrektywa Rady 98/58/WE z dnia 20 lipca 1998 r. dotycząca ochrony zwierząt hodowlanych⁽²⁾, opracowana na podstawie Europejskiej Konwencji w sprawie Ochrony Zwierząt Hodowlanych, ustanawia przepisy wspólnotowe mające zastosowanie do wszystkich zwierząt gospodarskich, w odniesieniu do wymagań budowlanych dotyczących pomieszczeń dla zwierząt, materiałów izolacyjnych, warunków ogrzewania i wentylacji, urządzeń kontrolnych i kontroli nad inwentarzem żywym. Dlatego też konieczne jest, aby te zagadnienia zostały uregulowane w Załączniku do dyrektywy 91/630/EWG, gdy trzeba będzie ustalić bardziej szczegółowe wymagania.
- (3) Jeśli świny trzymane są w grupach, należy podjąć właściwe środki zarządzania w celu ich ochrony, aby poprawić ich dobrostan.
- (4) Obcinanie ogonów, przycinanie i ścieranie zębów może sprawiać świniom bezpośredni ból, a w niektórych przypadkach ból długotrwały. Kastracja może powodować długotrwały ból, który jest silniejszy, w przypadku gdy nastąpi naruszenie ciągłości tkanek. Dlatego też praktyki te są szkodliwe dla dobrostanu świń, szczególnie kiedy są przeprowadzane przez niewłaściwe i niedoświadczone osoby. Wobec powyższego należy ustanowić przepisy zapewniające lepsze praktyki.
- (5) Wyżej wymienione sprawozdanie Naukowego Komitetu Weterynaryjnego stwierdzało, że w interesie dobrostanu prosiąt nie powinno się ich odsadzać od maciory, gdy są w wieku poniżej 28 dni, chyba że pozostawienie ich

mogłoby mieć niekorzystny wpływ na zdrowie zarówno maciory, jak i jej prosiąt, albo gdy korzyści zdrowotne prosiąt uzasadniają wcześniejsze odsadzenie.

- (6) Środki przewidziane w niniejszej dyrektywie są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Załącznik do dyrektywy 91/630/EWG zastępuje się Załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 1 stycznia 2003 r. i niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 3Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie 20. dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.**Artykuł 4**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 9 listopada 2001 r.

W imieniu Komisji

David BYRNE

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 340 z 11.12.1991, str. 33.⁽²⁾ Dz.U. L 221 z 8.8.1998, str. 23.

ZAŁĄCZNIK

ROZDZIAŁ I

WARUNKI OGÓLNE

W uzupełnieniu odpowiednich przepisów Załącznika do dyrektywy 98/58/WE stosuje się następujące wymagania:

1. W części budynku, gdzie trzymane są świny, należy unikać ciągłego hałasu o poziomie 85 dB. Unika się stałego lub nagłego hałasu.
2. Świnie muszą być trzymane w pomieszczeniach, w których natężenie światła wynosi nie mniej niż 40 luksów przez co najmniej osiem godzin dziennie.
3. Pomieszczenia dla świń muszą być zbudowane w taki sposób, aby każda świnia mogła:
 - mieć dostęp do miejsca leżenia, w którym będzie miała komfort fizyczny i termiczny, z odpowiednim odprowadzeniem nieczystości oraz czystego, a także w którym wszystkie zwierzęta mogą leżeć w tym samym czasie,
 - odpoczywać i wstawać normalnie,
 - widzieć inne świny; jednakże w tygodniu poprzedzającym przewidywany czas prosienia i podczas prosienia maciory i loszki mogą być trzymane poza zasięgiem widzenia innych świń.
4. Bez uszczerbku dla art. 3 ust. 5 świny muszą mieć stały dostęp do wystarczającej ilości materiału, takiego jak: słoma, siano, drewno, trociny, kompost grzybniowy, torf lub mieszanki takich materiałów, pozwalającego im na czynności badawcze i manipulacyjne, bez narażenia na szwank zdrowia zwierząt.
5. Podłogi muszą być gładkie, lecz nie śliskie, w celu zapobieżenia urazom świń oraz tak zaprojektowane, skonstruowane i utrzymywane, aby nie powodowały zranień lub cierpienia u świń. Muszą być one dostosowane do wielkości i masy świń i, jeśli nie ma ściółki, muszą mieć sztywną, równą i trwałą powierzchnię.
6. Wszystkie świny muszą być karmione co najmniej raz dziennie. Jeśli świny są karmione w grupach i nie są karmione *ad libitum* lub jeżeli są karmione przy użyciu systemu automatycznego podawania paszy, każda świnia musi mieć dostęp do paszy w tym samym czasie, co inne świny w grupie.
7. Wszystkie świny w wieku powyżej dwóch tygodni muszą mieć stały dostęp do wystarczającej ilości świeżej wody.
8. Wszelkie działania, których przedmiotem jest interwencja wykonywana w celach innych niż terapeutyczne lub diagnostyczne, albo w celach identyfikacji świń zgodnie z odpowiednim ustawodawstwem, a które w rezultacie prowadzą do uszkodzenia lub utraty wrażliwej części ciała albo zmiany układu kostnego, są zakazane, z wyjątkiem:
 - jednolitego skracania kłów u prosiąt przez ścieranie lub przycinanie, nie później niż siódmego dnia życia prosiąt, z pozostawieniem nienaruszonej, gładkiej powierzchni; długość kłów knurów może być skracana, w miarę potrzeby, aby zapobiec urazom innych zwierząt, albo ze względów bezpieczeństwa,
 - obcinania części ogona,
 - kastracji samców świń poprzez zastosowanie innych środków niż przerwanie ciągłości tkanek,
 - kolczykowania nosa, tylko wtedy gdy zwierzęta są trzymane na wolnym powietrzu i zgodnie z ustawodawstwem krajowym.

Ani obcinania ogona, ani skracania kłów u prosiąt nie wolno wykonywać rutynowo, lecz tylko wtedy, gdy istnieją dowody na to, że wystąpiły obrażenia wymion macior lub uszu lub ogonów pozostałych świń. Przed wykonaniem tych zabiegów należy podjąć inne środki, żeby zapobiec obgryzaniu ogonów i innym zachowaniom, biorąc pod uwagę cechy środowiska i zagęszczenie hodowli. Z tego powodu nieodpowiednie warunki środowiskowe lub systemy zarządzania muszą być zmienione.

Każdy z zabiegów opisanych powyżej musi być wykonywany wyłącznie przez lekarza weterynarii albo osobę przeszkoloną, zgodnie z art. 5 niniejszej dyrektywy, doświadczoną w wykonywaniu technik stosowanych z użyciem właściwych środków i z zachowaniem właściwej higieny. Jeżeli kastrację lub obcinanie ogonów przeprowadza się po siódmym dniu życia zwierząt, należy je wykonać wyłącznie po zastosowaniu środka znieczulającego i dodatkowego długotrwałego znieczulenia podanego przez lekarza weterynarii.

ROZDZIAŁ II

PRZEPISY SZCZEGÓLNE DOTYCZĄCE RÓŻNYCH KATEGORII ŚWIŃ

A. KNURY

Zagrody knurów muszą być zlokalizowane i zbudowane tak, aby umożliwiały knurom obracanie się wkoło, słyszenie, wąchanie i widzenie innych świń oraz aby zapewnić im czyste miejsce do odpoczynku. Podłoga bez przeszkód, przypadająca na dorosłego knura, musi wynosić co najmniej 6 m².

Gdy kojce są wykorzystywane również do naturalnego zapłodnienia, powierzchnia podłoga przypadająca na dorosłego knura musi wynosić co najmniej 10 m² i kojec musi być wolny od przeszkód. Począwszy od dnia 1 stycznia 2003 r. niniejszy przepis stosuje się do wszystkich gospodarstw nowo zbudowanych lub przebudowanych albo wprowadzonych do użytku po raz pierwszy po tej dacie. Od dnia 1 stycznia 2005 r. niniejszy przepis stosuje się do wszystkich gospodarstw.

B. MACIORY I LOSZKI

1. Podejmuje się środki celem ograniczenia do minimum agresji w grupach.
2. Ciężarne maciory i loszki muszą być, w razie konieczności, poddane kuracjom przeciw pasożytom zewnętrznym i wewnętrznym. Ciężarne maciory i loszki umieszczane w legowiskach dla macior z prosiętami muszą być całkowicie oczyszczone z pasożytów.
3. W tygodniu poprzedzającym spodziewany czas prosienia się maciory i loszki muszą otrzymać w wystarczającej ilości odpowiedni materiał do zagnieżdżania, o ile nie jest to technicznie wykonalne za pomocą systemu odprowadzania gnojowicy, wykorzystywanego w danym gospodarstwie hodowlanym.
4. Dla ułatwienia prosienia się w sposób naturalny lub wymagający pomocy za maciorą lub loszką musi znajdować się wolna powierzchnia.
5. Klatki dla macior, w których trzyma się maciory swobodnie, należy zaopatrzyć w zabezpieczenia do ochrony prosiąt, takie jak barierki.

C. PROSIĘTA

1. Część całej podłogi, wystarczająca, aby zwierzęta mogły odpoczywać wspólnie w tym samym czasie, musi być trwała albo pokryta matą, albo wyścielana słomą lub innym odpowiednim materiałem.
2. Jeżeli używa się legowisk dla macior z prosiętami, prosięta muszą mieć dostatecznie dużo miejsca, aby maciora mogła je bez trudu karmić.
3. Prosiąt, które mają mniej niż 28 dni, nie wolno odsadzać od maciory, chyba że dobrostan i zdrowie matki lub prosiąt mogą być narażone.

Jednakże prosięta mogą być odsadzone od maciory do siedmiu dni wcześniej, jeżeli są przemieszczane do specjalistycznych pomieszczeń, które są opróżniane i gruntownie czyszczone oraz dezynfekowane przed wprowadzeniem nowej grupy i które są odseparowane od pomieszczeń, gdzie trzymane są maciory, w celu zminimalizowania przenoszenia chorób na prosięta.

D. PROSIĘTA ODSADZONE I ŚWINIE NA CHÓW

1. Jeżeli świnie trzymane są w grupach, należy podjąć środki zapobiegające walkom, które wykraczają poza normalne zachowanie.
2. Powinno się je trzymać w stałych grupach, w miarę możliwości unikając ich mieszania. Jeżeli świnie niezaznajomione ze sobą muszą być pomieszane, powinno to być w miarę możliwości dokonane, gdy są one jak najmłodsze, najlepiej przed upływem tygodnia lub najpóźniej tydzień po odsadzeniu. Gdy świnie są pomieszane, muszą mieć zapewnione odpowiednie możliwości ucieczki i ukrycia się przed innymi świniami.
3. W przypadku gdy pojawiają się oznaki ostrej walki, niezwłocznie muszą być zbadane przyczyny i podjęte właściwe środki, takie jak dostarczenie zwierzętom, jeśli to możliwe, dużej ilości słomy albo innych materiałów do badania. Zwierzęta narażone na ryzyko lub szczególnie agresywne muszą być trzymane oddzielnie od grupy.
4. Podanie leków uspokajających w celu ułatwienia mieszania musi być ograniczone do wyjątkowych okoliczności i może nastąpić wyłącznie po konsultacji z lekarzem weterynarii.